

גליון 543
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

תורה למשפחה קייטום על האישור לפרויקט המבית

סיפורי חז"ל

ביום הכפורים אראה כבודו של הקב"ה ואח"כ אני מכפר על עונותיהם של ישראל ביום שניתנה תורה אמר סמא"ל לפני הקב"ה, רבש"ע, על כל העובדי כוכבים נתת לי רשות, ועל ישראל אתה לא נותן לי רשות. אמר לו הקב"ה: הרי יש לך רשות עליהם ביום הכפורים אם יש להם חטא, ואם לאו אין לך עליהם רשות. לפיכך נותנים לו שוחד ביום הכפורים שלא לבטל קרבן של ישראל, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, גורלו של הקב"ה קרבן עולה, וגורלו של עזאזל שיעיר חטאת וכל עונותיהן של ישראל עליו. ראה סמא"ל, שלא נמצא בהם חטא ביום הכפורים אמר לפניו: רבש"ע, יש לך עם אחד כמלאכי השרת בשמים, מה מלאכי השרת אין להן קפיצין כך הם ישראל עומדים על רגליהם ביום הכפורים, מה מלאכי השרת אין להם אכילה ושתייה כך ישראל אין להם אכילה ושתייה בים הכפורים, מה מלאכי השרת שלום מתווך ביניהם כך הם ישראל שלום מתווך ביניהם ביום הכפורים. והקב"ה שומע עדותן של ישראל מן הקטיגור שלהן ומכפר על המזבח ועל הכהנים ועל כל עם הקהל למגדול ועד קטן. אמר משה: ביום הכפורים אראה כבודו של הקב"ה ואח"כ אני מכפר על עונותיהם של ישראל.

(פרד"א פמ"ו)

פרשת השבוע

העשירי יהיה קודש

בעיר הקודש חברון דרו לפנים בימי קדם מעט יהודים, ובקושי יכלו להשלים מנין, רק כאשר באו יהודים להשתטח על קברי האבות, יכלו להתפלל במנין. תושבי העיר היהודים הצטיינו בחום לבם בהכנסת אורחים, כאשר בא אורח לעיר, פרצה מריבה ביניהם, זה אומר אני אזכה באורח, אצלי יאכל ובביתי לילין, וזה אומר לא כן, כי אם אצלי. האיש שזכה לבסוף באורח, שמח בו כמוצא שלל רב. ויהי היום ערב יום הכיפורים, השמש נוטה למערב ועדיין לא נראה אורח בעיר שיוכל להשלים את המנין ביום הקדוש, וצערם היה רב, פשטו היהודים בכל מבואות העיר להשקיף אולי ימצאו איזה אורח יהודי.

פתאום נראה יהודי זקן הולך מרחוק לקראתם, רצו לקראתו, ובשמחה קיבלו פניו בשלום. בחיפזון הגישו לו לאכול סעודה המפסקת, לאחר מכן הלך עמם לבית הכנסת. שאלוהו לשמו ויאמר שמי אברהם, אין לשער את שמחתם שזכו להתפלל במנין, ולארח את הזקן. במוצאי יום הכיפורים לאחר ערבית, הטילו

ביניהם גורלות, מי יזכה לארח את הזקן, הגורל עלה בחלקו של שמש בית הכנסת, והוא הוליך את הזקן לביתו. והנה באחת הסימטאות שעברו, פתאום נעלם הזקן, חמק ואיננו. צעק השמש: רבי אברהם אייכה? ואין קול ואין עונה. ויבך בכי רב. הלך השמש וחיפש אותו בכל מקום ואיננו. רץ אל העדה וסיפר להם את אשר קרהו, בשמעם חיל ורעדה אחותם, ויצעקו על השמש כיצד לא נתן עיניו בו בלכתם יחדיו, וכי הלך עמו בדרך עקלתון, כי חברון עיר שכולה נכרים היתה, ושמא הרגוהו. עוד האוכל בפיהם וירוצו כולם לחפשו בין שווקי העיר, כל הלילה חיפשוהו עד עלות השחר ולשוא,

צער השמש עלה על כולם, מרוב צער ועגמת נפש, נפל על משכבו ולא השיב את נפשו אחרי הצום הארוך במאכל, רק נדרם השמש, והנה בחלומו נראה אליו הזקן, ופניו מפיקים אורה ושמחה, ויאמר אנכי אברהם אביכם השוכן פה במערת המכפלה, ראיתי את דאגתכם על אשר אין לכם מנין ביום הקדוש, ואבוא אתמול אליכם להשלים המנין, ומעתה אל תעצבו, שמחו וגילו מאד, כי חדות ה' היא מעוזכם שערי ירושלים. (מדרש אבות טו א)

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 6:56 ת"א: 6:58 ר"ת: 7:33

יום הכפורים

זמני כניסת השבת
ירושלים: 5:45 ת"א: 6:00

אב ידעך מנוער – פירושו המתוק של הכפרי

מסופר על הרה"ק רבי נטע מחלעלם זיע"א, מתלמידי הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, שהיה בצעירותו נסתר ונחבא אל הכלים. הוא התגורר בכפר קטן, בביתו של בעל אחוזה שאת ילדיו לימד תורה. ילדיו של הכפרי היו בעלי כישרונות חלשים ולא ראו ברכה בלימודם. אולם רבי נטע לא חש פחיתות ערך ללמדם ולהשקיע בהם מאמצים מרובים. מבחינה מסויימת אף היה המצב הזה לטובתו. הילדים, שלא היו מסוגלים להתרכז בלימודיהם זמן ארוך מדי, הותירו לו זמן למכביר לעבודת בוראו. במרבית שעות היממה נהג להסתגר בחדרו, ללמוד תורה בעמקות ולהתפלל בדבקות.

רבי נטע היה מרוצה מצורת חיים זו והדבר יכול היה להימשך כך זמן רב, לולא אירע מה שאירע. ליל שבת אחד, באמצע הלילה, התעוררה בעלת הבית משנתה. אוזניה קלטו קולות מוזרים בוקעים מחדרו של המלמד. הדבר עורר את סקרנותה ובשקט קרבה אל החדר. היו אלה קולות נעימים וערבים של שירה ותפילה. האשה הציצה מבעד לחלון. לעיניה נגלה מחזה שלא מן העולם הזה. במרכז החדר ניצב המלמד, בבגדי השבת המבהיקים שלו, בידו האחת סידור התפילה וכל גופו מתנועע בהתלהבות עצומה. פניו נשואות כלפי מעלה ועיניו מאירות באור עילאי. שעה ארוכה הביטה בעלת הבית, מרותקת למראה עיניה. למחרת החלה להתחקות ביתר דקדקנות על מעשיו של המלמד. ואכן, ככל שהוסיפה לעקוב אחריו, נחשפו והלכו לפנייה הנהגותיו המיוחדות. יום אחד שיתפה בתגליתה גם את בעלה. מכאן ועד לפרסום שמו של המלמד הצדיק ברבים, הייתה הדרך קצרה. אט-אט החלו אנשים מהכפר ומהסביבה לפנות אל רבי נטע בשאלות ובבקשת ברכות. שמו התפרסם כתלמיד חכם וכפועל ישועות, וכעבור זמן הוזמן על ידי הקהילה היהודית בוולאדובה להתמנות לרבה. עד מהרה החלו רבים לנהור לבית מדרשו כדי לקבל ממנו תורה וליהנות מזיוו ומברכותיו.

חלפו חודשים אחדים ובמצבו הכלכלי של בעל האחוזה הכפרי חלה הידרדרות. בכל תקופת שהותו של המלמד הצדיק בביתו, ראה ברכה במעשה ידיו ואף נחשב לאדם אמיד. והנה אך עזב הצדיק את ביתו, והגלגל הסתובב באחת כלפי מטה. הוא הפסיד את מרבית נכסיו וכספו וכמעט הגיע לפת לחם. באחד הימים הבויק במוחו רעיון לנטוע לוולאדובה, מקום מושבו של הצדיק רבי נטע. "שנים רבות תמכתי בו, וכעת הגיע הזמן שיגמול לי טובה ויעניק לי מברכותיו", הרהר. הכפרי הגיע לבית מדרשו של רבי נטע ונדהם מהמעמד הרם שאליו עלה 'המלמד' של ילדיו.

היה זה ערב שבת והוא התכוון לשהות במשך השבת במחיצתו של רבי נטע, ועם צאת השבת להיכנס אליו ולשטוח לפניו את מצוקתו. הוא ציפה, שברגע שהצדיק יראהו, ישמח מאוד שמחת ידידים ותיקים. רבה הייתה אכזבתו כאשר היחס שקיבל מהצדיק לא היה שונה מזה שהעניק לכל אחד. הוא אמנם הסביר לו פנים ולחץ את ידו בחמימות, אולם כך נהג עם כולם, ואילו הוא ציפה שהצדיק ינהג בו יחס מיוחד ומופגן של העדפה. עם צאת השבת נכנס הכפרי אל חדרו של רבי נטע בהרגשה כבדה. הוא לא הצליח לעצור בעד תחושותיו. "יש לי קושיה, רבי!", אמר עם כניסתו לחדר. רבי נטע, שכאילו המתין לשאלה, השיב:

"נו, נו, שאל". והכפרי שאל: "בימי הסליחות וכן בימי ראש השנה, עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים אנו מזכירים שוב ושוב את זכות אבותינו, אברהם יצחק ויעקב. ואחר כל זאת, בתפילת הנעילה, אנו שוב פותחים בפיוט "אב ידעך מנוער" – זכות אבות. וכי לא היה ראוי שבעת חתימת הדין נחדש משהו על כל מה שביקשנו בתפילות הקודמות?". רבי נטע הביט בכפרי הפשוט, שהכירו היטב, בעיניים זוהרות. "אולי יש לך תירוץ משלך על קושייתך?", שאלו. "אכן, רבי", השיב הכפרי, "לעניות דעתי כך הוא הפירוש.

בעת חתימת הדין יש חשש שיבוא המקטרג ויטען, מה כל הרעש שעושים מזכות האבות, וכי אילולא האבות, הייתה גדולתו של הבורא פחותה במשהו? על כך אנו משיבים: 'אב ידעך מנוער'. אמת שגדולתו של הקב"ה אינה מוטלת בספק. אולם אברהם אבינו הכיר בה עוד בטרם נתפרסם שמו הגדול בעולם, ולכן הוא וזרעו ראויים לחסדי ה' גם לאחר שכבר נתפרסם שמו בכל העולם". הכפרי השפיל את עיניו ובקול רועד הוסיף: "הרבי היה קדוש וצדיק גם בלעדי, אבל איש בעולם לא ידע על כך. אנוכי הוא שהודעתי לכול את שמו וטיבו, ומדוע אין הרבי נוהג בי עתה בחסד מיוחד, כשאני שרוי במצוקה?". חיוך רחב עלה על פני הצדיק. ניכר היה בו כי הוא רווה נחת מפירושו של הכפרי. בחמימות רבה אמר לו: "לך לביתך, ואני מבטיחך כי בעזרת השם תשוב בקרוב לגדולתך כבראשונה". ואכן, לא ארך זמן רב והכפרי שב למעמדו ולעושרו. שנים רבות לאחר מכן נהג רבי נטע לחזור ביום-הכיפורים על פירושו של בעל האחוזה מן הכפר על המילים "אב ידעך מנוער".

שערי דמעות לא ננעלו

מסופר: מנהג היה לתלמידי 'החווה' הקדוש מלובלין זיע"א, להיכנס בכל שנה ושנה במוצאי יום-הקדוש לחדרו של הצדיק, ולשאול את פיו כיצד הייתה 'החתימה' שנקבעה להם במרום. לא לכולם היה הצדיק משיב, אך היו מהם שנענו. שנה אחת נכנס אל 'החווה' תלמידו הרה"ק רבי בונים זיע"א, שלימים נתפרסם כרבי מפרשיסחא, ושאל על 'חתימתו'. שקע הרבי בהרהור קל. "רואה אני כי גזרה קשה מרחפת על ראשך", אמר וכעבור רגע הוסיף: "השנה תפסיד את כל כספך ותהיה עני ואביון". ואכן, בדיוק כפי שחזה הצדיק – כן היה. באותה שנה חלו כל בני-משפחתו של ר' בונים במחלות קשות, ואת כל כספו נאלץ לפזר על רופאים ותרופות. באין מזומנים בידו איבד ר' בונים את מקור פרנסתו. הוא נשאר נקי מכל כספו ורכושו, תוהה מהיכן יביא מזון ובגד לאשתו ולילדיו.

"משנה מקום – משנה מול", אמרו חכמינו. נטל אפוא ר' בונים את מקל הנדודים בידו ויצא לתור אחר מקור פרנסה חדש. עבר ממקום למקום, ניסה לחפש מקור פרנסה פה ושם – לשווא. במסעותיו הגיע לוורשה. כדרכו בימים הטובים נכנס לבית-מלון משובח, שבעליו הכירו בעבר, והתאכסן בו. בעל-הבית ידע שהסוחר ההגון משלם את כל החשבון, ואירחו ברוחב-לב. במשך כמה שבועות שהה במלון, אכל ושתה ככל צורכו, ובכיסו אין אפילו פרוטה שחוקה אחת. כל מאמציו לשלוח את ידו במיני עסקאות מודמנות – נכשלו. גם ניסיונותיו לחדש קשרי מסחר ישנים, עם מכרים ותיקים – לא עלו יפה. לאחר שכשלו כל ניסיונותיו הרגיש ר' בונים את מלוא חומרתה של הגזרה שנגזרה עליו באותה שנה. הוא הגיע למסקנה כי עליו לקבל את הדין באהבה ולהשלים עם העובדה שנגזר עליו להיות עני ואביון.

צישל ונמשל

בינונים תלויים ועומדים

עד כמה כוחה של תפילת נעילה ביום הכפורים: מעשה בציד שתעה בנבכי היער, וניסה למצוא אתהדרך לחזור לביתו, כל רגע ורגע היה מוכן ומוזמן לקדם פני הרעה בדמות חיות טורפות או שודדים, וכך כשקשתו בידו הלך בפחד ובאימת מוות, לפתע פתאום שמע תנועה מבין העצים, ומיד שיגר לעברו חץ, כשהתקרב הצייד בזהירות ובשקט לבדוק אל מי ירה, ואם הצליח לפגוע, נוכח לגלות כי אין זה אלא שיח יבש. לאחר מכן שוב ראה משהו חשוד מבין העצים, ושוב שיגר חץ לעבר המקום, אך גם בפעם הזאת גילה כי לא היה זה אלא אבן. אולם לחרדתו הבחין הצייד כי לא נותר בידו אלא חץ אחד, שהוא החץ האחרון העומד להגנתו מפני המזיקים. ואז נשמעה לפתע שאגת אריה אדירה, לבו פעם בחוקה כשהוא אוחז את החץ בידו, והוא יודע עד כמה עליו להיזהר בו כי חיו תלויים בחץ היחיד הזה.

כך גם האדם בימים הנוראים האלו, כאשר ספרי החיים וספרי המתים פתוחים לפני הקב"ה, הסכנה אורבת לכל אחד ואחד, כמו שאמרו "בינונים תלויים ועומדים", הנה כבר ירה האדם את החץ הראשון, וגם את החץ השני וגם את השלישי, הלא המה התפילות שהתפלל בראש השנה וביום הקדוש, אולם אין האדם בטוח שהתפילות אכן התקבלו לרצון לפני אדון כל, אולי לא התפלל בכוונה ראויה ורצויה, ומי יודע כמה מחשבות זרות התערבבו בהם, ולא נותרה בידו אלא התפילה האחרונה, תפילת נעילה, שהיא החץ האחרון, וחיו תלויים בה וממידת הכוונה שיכוון בה.

(בשם המגיד מדובנא זיע"א)

אולם ככל שהתבונן במשמעות הדבר, התמלא ליבו צער וכאב. הוא הצטער על מצבו העלוב ועל מצבם העגום של בני-משפחתו. אך יותר מכפי שכאבו לו העוני והדוחק עצמם, חשש בעיקר מהרגע שבו יתברר לבעל המלון כי אין בידו לשלם את דמי האירות, והדבר יגרום חילול שם שמים גדול. בתוך כך פרץ ר' בונים בבכי. מלב ומרתח נשא תחינה לקב"ה שיוציאו מן המיצר אל המרחב.

לפתע נשמעו נקישות על דלת חדרו. זה היה אחד המשרתים במלון, שבא לשאול אותו במה יסעד היום את ליבו – בבשר אוו או שמא בבשר אחר. שילח ר' בונים את המשרת מעליו, וכשזה יצא, גבר והתעצם בכיו. לא חלפו דקות אחדות והנה שוב נשמעו נקישות על הדלת. הפעם ניצב על הסף שליחה של גבירה יהודייה מפורסמת בוורשה. הגבירה ידעה, ככל הנראה, על מצבו הנוכחי של ר' בונים. היא חשבה להיטיב עמו ובאותה שעה לרכוש לעצמה איש נאמן. בפני השליח הייתה הצעת עבודה בעבורו – להיות קופאי בבית-העסק שלה ולזכות במשכורת גבוהה למדי – שישה רובלים לשבוע. ברגע הראשון חלפה במוחו של ר' בונים המחשבה להיענות להצעה, שהייתה מבטיחה לו ולמשפחתו קיום בכבוד, אך לאחר מחשבה נוספת חזר בו. "אם הקב"ה החליט לסייע לי ולפתוח לפניי שוב את שערי ההצלחה, אינני חפץ להיות פקיד", אמר לעצמו.

השליח היה בטוח כי איש-שיחו יקבל את ההצעה בשמחה. לתדהמתו שמע את ר' בונים אומר: "מסור לגבירתך כי מוכן אני להיות שותף בעסקיה; לא פקיד". הביט בו השליח בהשתאות רבה והלך לדרכו. כשנמסרו דברי ר' בונים לגבירה חרה אפה על העזתו של הצעיר. היא הורתה לשליח להישאר בבית, ואף לא לחזור למלון כדי למסור את תשובתה השלילית להצעה שנראתה לה חצופה. בינתיים נרגעה רוחו של ר' בונים. מאמין ובוטח בישועת ה' הקרובה, הוציא מתרמילו ספר והחל להגות בו בשקט ובשלווה. ר' בונים הוסיף לשבת במלון, מנסה את כוחו במסחר כזה או אחר – ונכשל פעם אחר פעם. חלפו עוד כמה ימים והנה שוב נקש על דלת חדרו של ר' בונים שליחה של הגבירה. כשהפכה בדבר עוד ועוד, הגיעה הגבירה למסקנה כי לא יהיה רע כל עיקר אם תכניס לעסקיה כשותף (או לפחות למקצתם) את ר' בונים, שנודע לכול ביושרו ובתבונתו. הפעם קיבל ר' בונים את הצעתה. ואמנם מתוך השותפות העסקית בין הגבירה לבין ר' בונים צמחה הצלחה גדולה, ובאותה שנה הרוויחו שניהם סכומים גדולים מאוד.

כשנסע ר' בונים ללובלין שם את פעמיו אל ביתו של 'החווה': אך דרכו רגליו על מפתן החדר, נשא אליו הצדיק את עיניו ואמר: "כפי שאמרתי לך במוצאי יום-הכיפורים, נגור עליך לאבד את כל כספך, וכפי שנגזר כן היה. ואולם באותו יום לא דיברנו כלל על בכיות שתבכה ועל דמעות שתשפוך. אלה קרעו את רוע הגזרה".

צ'ין אדם לחברו

לחשוש מהקפדה כלשהי

הגה"ח ר' אלי' רוט זצ"ל, נהג לספר מעשה מהרה"ק המגיד מקוניץ זיע"א, שפעם אחת בערב יום הכיפורים, התעכב זמן מרובה לרצות את אחת מנכדותיו, על מלבוש מסויים שקנה לה שלא היתה מרוצה ממנו כל צרכה, הוא עמד בערב יום הקדוש ומנה בפניה את כל מעלותיו של המלבוש. כשנכנס לפתע תלמידו הרה"ק ר' נפתלי מרופשיץ זיע"א, ביקש ממנו המגיד מקוניץ שיצטרף אף הוא לריצוי נכדתו. כאשר סוף כל סוף נתרצתה הקטנה ויצאה מחדדו, לא הסתיר רבי נפתלי מרבו את תמיהתו, על כך שהקדיש זמן כה רב לענין כה פשוט ביום קדוש כזה. הסביר לו המגיד הקדוש: חושש אני מהקפדה כלשהי, לכן השתדלתי לעשות הכל לרצותה.

סיגורם של ישראל

פעם שאל והקשה הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א, איך יתכן שכל העם יהיו שוגגין ואפילו אחד מהם לא יהיה מוידק, והשיב: ריבוננו של עולם: אוכל להעיד עליהם כי אין בהם אף אחד שיאמר לשם יחוד לפני שהולך לעשות עבירה, וא"כ אפשר לומר עליהם כי כולם שוגגים.

מה עשה רבי ישראל מסלנט

בשעת כל נדרי

זה קרה בשנה אחת, ליל יום הכפורים כבר התקדש. הציבור התכנס לתפילת "כל נדרי", והנה נוכחו לראות שהגה"ק רבי ישראל מסלנט זיע"א טרם הגיע. המתניו לו זמן מה. ואולם כשהבחינו שעוד מעט

תשקע החמה, אמרו "כל נדרי" בלעדיו. שוב המתניו לו לתפילת ערבית, אבל רבי ישראל לא הגיע. שלחו שליחים לחפשו בביתו ולא מצאוהו. התחילו להתפלל ערבית, ורק לקראת סיום התפילה, הופיע רבי ישראל עטוף בטליתו. מאוחר יותר נודעה סיבת איחורו: בלכתו בדרך לבית הכנסת, שמע מבית אחד בכי של תינוק. נכנס לבית ומצא תינוק בן חודשים אחדים שוכב בעריסה ומתייפח בבכי תמרורים, כאשר לידו מונח בקבוק חלב, בסמוך לו ישבה אחותו, ילדה קטנה כבת שש שנרדמה. הבין רבי ישראל שאמו של התינוק, ברצותה ללכת לבית הכנסת, השאירה את התינוק בהשגחת האחות הפעוטה שנרדמה בינתים. לקח רבי ישראל את החלב, האכיל את התינוק והרדים אותו. הפעוטה שהתעוררה בינתים, פחדה להישאר לבדה בבית, ובקשה מרבי ישראל שלא ילך, וכך קרה שרק אחרי ששבה האם מבית הכנסת עזב רבי ישראל את הבית.

ואהבת לרעך כמוך זאת תחילת

התשובה

אמר הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זיע"א: בשעה שאדם הולך לבית הכנסת בערב יום הכיפורים לבוש בקיטל ונרות בידו, אם יאמר לו חברו אנא בוא עמי לטייל ודאגה בליבי אשיחנה, ילך עמו. והטעם כי מה בעצם הולך אדם לעשות ביום הקדוש? תשובה. אהבת חברים זוהי תחילת התשובה "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה

תילולא דצדקיא

שבת קודש ו' תשרי

הרה"ק רבי אריה לייב הסבא משפאלע ב"ר ברוך (תקע"ב)
הרה"ק רבי מרדכי ב"ר דוד מטאלנא (תרל"ב)
יום ראשון ז' תשרי
זבולון בן יעקב (ב' אלפים שי"א)
יום שני ח' תשרי
הרה"ק רבי נח ב"ר מרדכי מלעכוויטש (תקצ"ד)
הרה"ק רבי אלעזר ניסן מדראביטש ב"ר משה מאיהעל (תרט"ו)
יום שלישי ט' תשרי
הרה"ק רבי דוד הלוי מסטעפין ב"ר שמואל (תלמיד הבעש"ט - תקע"א)
יום רביעי יום הכיפורים י' תשרי
רב אחאי בריה דרבה בר אבוהו (ד"א-רע"א)
הרה"ק רבי משה יצחק (ר' איציקל)
מפשעווארסק ב"ר נפתלי (תשל"ז)
הרה"ק רבי שמעון נתן נטע ב"ר משה מרדכי מלעלוב (תש"ע)
יום חמישי י"א תשרי
רב טביומי דהוא מר בר רב אשי (ד"א-רכ"ה)
רב הונא בריה דמר זוטרא (ד"א-רכ"ז)
הרה"ק רבי צבי אריה מאליק ב"ר גדליה (תקע"ב)
יום שישי י"ב תשרי
הרה"ק רבי אברהם המלאך ב"ר דוב בער (תקל"ז)
הרה"ק רבי שמואל ב"ר מנחם מענדל המהר"ש מליובאוויטש (תר"מ)
הרה"ק רבי יחיאל מיכל ב"ר משה מזוויהל (תרט"ז)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטיבין שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" רמזים וסימנים תרומים על המצוות.

רחיצה ביום כיפור

א) אסור לרחוץ ביום הכיפורים, בין בחמין בין בצונן, ואפילו להושיט אצבעו במים אסור. (שו"ע אר"ח סימן תרי"ג, סעיף א')
ב) אם היו ידיו, או רגליו, או שאר גופו מלוכלכים בטיט או בצואה, או שנטף דם מחוטמו, מותר לרחצם, שלא אסרו אלא רחיצה של תענוג. (שם)
ג) כשרוחץ להעביר הלכלוך, צריך ליהרר שלא ירחץ אלא מקום הלכלוך, ואם גופו מלוכלך בכמה מקומות, והוא טורח לרחוץ המקומות המטונפים כל אחד בפני עצמו, מותר ליכנס למים לרחוץ את כל גופו בפעם אחת, בכדי להסיר הלכלוך שעליו. וכשרוחץ מחמת טינוף יכוון שאינו להנאת רחיצה, רק להעביר הלכלוך. (משה אפרים שם, סעיף א')
ד) אם הויע הרבה, ורוצה לרחוץ להעביר הויעה, מותר, כיון שאינה רחיצה של תענוג, ומי שאינו איסטגיס, ואין צריך לרחיצה זו כל כך, יש לו להחמיר שלא לרחוץ בשביל העברת הויעה. (שם, סעיף ב')

גמר חתימה טובה ושנה טובה ומבורכת
לכ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א
לכל הנלווים אליו ולכל בית ישראל

קרית קרעטשניף רחובות
טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ
הרה"ק רבי שמעון נתן נטע
ב"ר משה מרדכי מלעלוב זיע"א
נטלתק ביום הכיפורים תש"ע